25

DE KLAROEN

Derde jaargang No. 1 1 October 1941

Verantwoordelijk Redacteur H. J. A. Moorman, Markt A 294 Oudenbosch

Ter inleiding.

Nauwelijks was het schooljaar 1941-1942 begonnen, of er kwamen al schuchtere informaties over het al of niet voortbestaan van de Klaroen. En toen het leven op de St. Louis-Uloschool ontwaakt was, toen Advendo zich een spiksplinternieuw bestuur had aangemeten en de clubs als lentegroene loten uit den alouden Advendo-stam ontsproten, toen werd de vraag naar het schoolblad meer en meer dringend. De oude geestdriftigen begonnen zich te roeren, de nieuwe C.F.C. vormde fluks 'n Klaroen-kern om ditmaal vanaf het begin aan de leiding te kunnen deelnemen. De actie voor een voldoend aantal abonnees werd met kracht ingezet. Schrijvers in den dop werden uit den dop gelokt om hun krachten te beproeven op verhalen en kronieken, op mededelingen en verslagen, kortom op alles, wat waard is gedrukt te worden.

Ja, ja het wordt dit jaar weer een Klaroen dóór de Ulojongens en vóór de Ulojongens.

In een kloek besluit benoemde de Klaroen-kern een mede-redacteur in de persoon van Jos v. d. Schoot, die wij hierbij aan de Klaroen lezers voorstellen. Zijn voortdurende werken aan de vorige jaargang, zijn niet te te temperen geestdrift voor alles, wat de Klaroen maar fraai, sierlijk en prettig leesbaar kan maken maakte hem tot den meest geschikten candidaat voor het redacteurschap.

Jammer, dat de Klaroen ook moet delen in de oorlogsmiserie. Door de heersende papierschaarste was het onmogelijk de oude kwaliteit papier te handhaven. Dit soort papier is eenvoudig niet meer te krijgen.

Gelukkig is de papiersoort niet beslissend, maar datgene wat er op gedrukt staat. Want och, we worden allemaal een beetje mager en we dragen onze kleren af, tot de voddenkoopman ze niet meer voor niets wil hebben, maar onze geest is ongebroken. Het kleed van de Klaroen moge wat schameltjes zijn, de oude blije, frisse Klaroengeest is gebleven. Dat zal ook blijken uit de opstellen en artikelen van onze medewerkers (d. w. z. van de hele Ulo.) En als we dan met een tikje medelijden ons blad in zijn oorlogspakje zien, dan strelen we zijn wat dof geworden omslag en troosten ons met de woorden, dat bij de eerste de beste gunstige gelegenheid een fraaier costuum zal aangemeten worden.

Hallo, mannen van de klaroenkring, de handen uit de mouwen. Lever het beste van het beste. Wees niet terneergeslagen, als je eerste bijdrage niet waardig gekeurd wordt. Houd vol, bombardeer de redactie, tot ze niets anders kan doen, dan zoveel moed en volharding belonen door plaatsing in onze Klaroen.

Voor de nieuwe abonnees is het wellicht goed nog eens te herhalen, aan welke voorwaarden de bijdragen moeten voldoen.

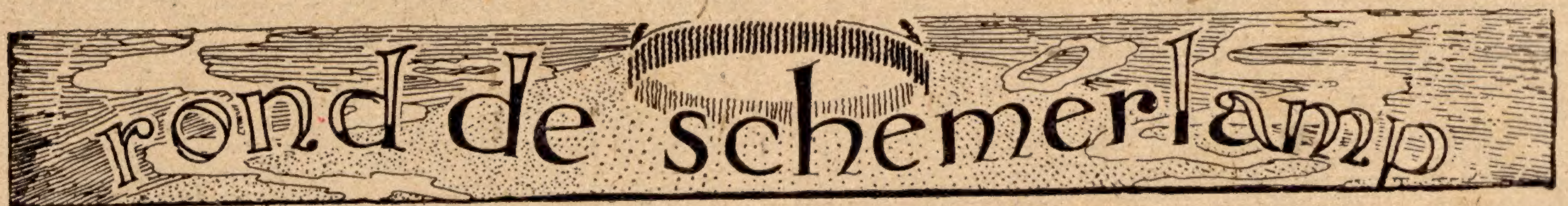
1 Beschrijf het papier slechts aan één zijde.

2 Laat aan de linkerzijde een flinke marge.

3 Onderteken met uw volle naam. Indien ge wenst, dat de bijdrage onder een schuilnaam verschijnt of met een simpele hoofdletter, vermeld het en wij houden rekening met uw wens.

De blokken worden weggetrokken en de derde jaargang loopt van stapel.

Leve De Klaroen! De Redactie.

Het verduisteringsapparaat van mijn venster is puik weer in orde, zodat ik me nu veilig voel bij mijn nieuwe vriendenkring rond de schemerlamp. Aanstonds komen er een paar en ik weet heus niet, wat ik vanavond zal zeggen. .

Toen was het of zacht een hand op mijn schouder gelegd werd, zodat ik onwillekeurig die kant opzag en mijn oog viel op een plaatje, dat half gekromd uit een portretlijstje hing.

Mijn kleed is geweven van hemelblauw en mijn gordel gesmeed van sterrengoud. Van zonnestralen heb ik een diadeem gevlochten en de zilver witte maan vlocht mijn schoeisel van licht. Zou zo'n gezel je bekoren? En heb je me nooit ontmoet bij je sport en je spel? Zag je me nooit op de rand van je bed, toen je zo moeilijk slapen kon en op de punt van de bank, toen de studie niet vlotte? Zag je laatst niet mijn glimlach toen je die prachtige run maakte en voelde je deze morgen niet mijn hand, toen ik je naar de communiebank leidde?

Natuurlijk niet, helemaal niet. Je dacht niet eens aan me. Je vermoedde nauwelijks mijn bestaan. Zeg eens eerlijk, als je vandaag aan mij gedacht had, zou je dan zo snibbig geweest zijn tegen den loopjongen omdat ie fluitend binnenkwam? Omdat je me niet ziet, omdat je me niet hoort, omdat ik geen lawaai maak, omdat ik geen aandacht eis met strakke hand, daarom . . . . .

't Plaatje viel uit het lijstje en nog een beetje beduusd van mijn eigen gedachte raapte ik het op, om het eens nauwkeurig te bezien onder de lamp.

Dan zocht ik in mijn bibliotheek naar een bundel gedichten van Fr. v. Eeden.

Ik bevorderde het plaatje tot bladwijzer toen ik het gedicht gevonden had:

„ Aan mijn Engelbewaarder ":
Vergeef mij! - nu eerst ken ik U,
in Uw zachtmoedig poogen.
Hoe meenigmaal - ik weet het nu,
heb ik U gedachteloos en ruuw-
beleedigd en bedroogen-
heilige tranen weendet gij-
en dat om mij . . . . en dat om mij . . . .

een dubbel afscheid.

Onder de verrassingen, die de vacantie met zich meebracht, behoorde de overplaatsing van Br. Germanus, en zijn benoeming tot hoofdsurveillant bij onze broertjes van de midden-cour.

Wat de Ulo in dezen kalmen en toch geestdriftigen surveillant verloor, zullen onder meer de voetballers wel het beste beseffen. Maar de Klaroen heeft ook grote verplichtingen aan hem.

Zijn geregelde bijdragen in de sportrubriek, die altijd punctueel op tijd en keurig verzorgd werden ingeleverd, vonden door de gemoedelijke toon en de degelijke inhoud, altijd grage lezers. In geestdrift voor ons blad deed hij voor den enthousiaststen Ulo-jongen niet onder. Met zijn bekende nauwkeurigheid voerde hij de administratie van ons blad, hetgeen vanzelfsprekend wel eens moeilijkheden met zich meebracht wegens de haast, waarmee sommige nummers voor de expeditie klaar gemaakt moesten worden.

Namens de hele Klaroenkring betuigen wij hem daarvoor onze oprechte dank. Wij wensen hem toe: Gods zegen en het beste succes in zijn nieuwe werkkring.

Nog een tweede overgeplaatste surveillant willen wij hier gedenken. Toen Br. Olav op Zondag 29 Juni, met jolige zwier, de afscheidsrevue leidde, die hij zelf gemaakt en ingestudeerd had, zal hij zelf waarschijnlijk geen flauw vermoeden gehad hebben dat dit afscheid ook hem betrof. Want pas onder de grote vacantie vernam ook hij, dat hij op een andere post geplaatst was.

We zouden ons van nalatigheid beschuldigen, als we in de Klaroen niet een woordje schreven over dezen ijverigen surveillant, dien de jongens eerden om zijn opgewektheid en altijd gerede dienstvaardigheid. Behalve een onvermoeid werker voor de tennis- en toneelclub, was hij ook een geregeld medewerker van de Klaroen. Een beroep op zijn medewerking is nooit vergeefs gedaan.

Wij blijven hem daar dankbaar voor en wij menen onze dankbaarheid niet beter te kunnen betuigen dan door een gevoellig opstel van zijn hand, dat het vorige jaar wegens plaatsgebrek moest blijven liggen, alsnog in het eerste nummer van de derde jaargang op te nemen. Hier volgt het.

alleen

De klok had nog maar net half negen geslagen - de tijd, dat de avondrecreatie begint, - of de klassen holden leeg en de tennisbanen waren bezet. Enkele teleurgestelde gezichten achter het hek van hen, die tweedens kwamen.

Bij de eerste baan stond een jongen alleen. Hij had ook een racket in de gang staan, maar wist op heel de Ulo geen enkele jongen met wie hij van te voren kon afspreken om samen eens te tennissen. Om het tennissen ging het eigenlijk niet bij hem. Het kwam er bij

hem op de eerste plaats op aan om onder deze jongens een vriend op te zoeken, een met wien hij eens praten kon, die hem begreep, naar hem luisterde. Aan de andere kant van de cour zag hij een klasbroeder met een van zijn leerlingen staan praten. Aan de houding van den jongen zag hij, dat hij een standje kreeg. Toch benijdde hij dien jongen, van hem werd tenminste notitie genomen, die kon zijn hart eens luchten en dat was het juist, waar hij zo'n behoefte aan had. Zie je wel, die twee daar waren het alweer met elkaar eens, ze lachten tegen elkaar en vrolijk holde de jongen naar zijn kameraden. Daar ging een fluitje, en een stem riep: „Liefhebbers voor een avondwandelingetje?"

Hij zou maar mee gaan. Groepjes van twee en drie passeerden hem, druk met elkaar pratend, dan een druk stel uit de tweede handel, toen de Broeder, telkens omkijkend want er kwamen er nog een stel aanhollen, in hun loop hun regenjas aantrekkend en toen sloot hij er zich ook maar bij aan, alleen.
Het hinderde hem, die vrolijke gezichten voor hem, hij kreeg een gevoel van jaloezie.

Was er dan niet één bij, die zijn vriend wou worden? Het zelf proberen durfde hij niet. Hij was nog maar pas op kostschool, kende haast nog niemand en was erg verlegen van natuur.

„Hé Frits, wat blijf je achter; kom eens voor me lopen, ik zie je zo graag" zei de Broeder. Als uit een droom ontwaakte hij. Zou die Broeder dat gemeend hebben. Hij sukkelde wat naar voren.

En toen ineens gebeurde het, Iemand achter hem, legde zijn hand op zijn schouder en zei:„ Wat loop jij daar alleen, kom bij ons lopen, je zit toch ook bij ons in de klas? Hij keek om en herkende den jongen, die vanmorgen de klas uitgestuurd was, omdat hij gekheid zat te maken, toen de Broeder een moeilijke som uitlegde, dezelfde die gisteren, in de zaal een partij strafwerk opkreeg, omdat hij zonder verlof van de afdeling was gegaan en diezelfde jongen, die hij voor een ruwe onverschillige bonk had gehouden, trok hem nu ineens midden in een groep gezellige levenmakers. „De ruwe schors en het warme hart," dacht hij.

Ze pakten hem bij zijn arm en hij moest meehossen en meezingen van „Houd er de moed maar in", tot het fluitje ging en de Broeder riep: „we komen weer in de bewoonde buurt jongens, nou rustig zijn." Toen was het lammetje over de brug. Toen wist hij, dat hij onder vrienden was.

terug naar St. Louis

't Is Maandag 8 September, kwart voor 5. Het is erg druk op het station, overal staan er jongens met hun Ouders of familieleden.

Er zijn veel nieuwe gezichten onder. We maken 'n praatje met de Broeder die ons afhaalt. We horen 't al, er is veel op St. Louis veranderd. Er zijn ongeveer 100 nieuwelingen. Daar komt de trein binnen. Overal zien we bekende of onbekende jongens voor de ruiten of naar buiten hangen.

't Laatste afscheid wordt genomen en dan de trein in. Er worden nog 'n paar hartelijke woordjes gewisseld en de trein zet zich in beweging. Vaarwel; nog een flink handengezwaai en daar gaan we weer voor 3 maanden naar de „heerlijke" kostschool (? ?) We zien al gauw een paar bekende gezichten en beginnen een praatje te maken. Iedereen heeft zijn nieuwtjes. We zijn voordat we het weten in Dordt. Hier moeten we overstappen.

't Krioelt er van mensen, koffers en pakjes enz. enz. Daar komt een wagentje aan voor 't vervoer van goederen op het station. Er ligt niets op. Vlug gooien we onze koffers er op en gaan er zelf bijzitten. Het is in een ommezientje vol. De bestuurder zegt er niets van, toetert maar weer eens en leidt ons netjes door de krioelende mensenmassa naar de gereedstaande trein voor Roosendaal,. We stappen af, bedanken hem en stappen in den trein.

Ondertussen hebben we al wat klasgenoten opgesnord en gaan bij elkaar zitten. Nog 'n laatste waarschuwing om de ramen dicht te houden tot Lage Zwaluwe en de trein begint z'n tocht naar Brabant.

Op Ulonesië moet er heel wat veranderd zijn. Twee welbekende surveillanten hebben ons moeten verlaten. 't Heeft z'n voor en nadelen.

Wegens het plaatsgebrek slapen er 6 jongens apart boven de muziekkamers enz. enz.

Ondertussen naderen we de Moerdijk. Toen door de raampjes naarbuiten kijken. Jammer dat de raampjes niet open mogen. Enfin, dat komt nog wel!!

Voordat we er erg in hebben zitten we in Lage Zwaluwe. Er komen weer wat jongens bij. Nog 'n kwartiertje en we zijn in Oudenbosch.

In Zevenbergen stoppen we even en weer stappen er een paar jongens in en er wordt een begin gemaakt met het laatste traject, Zevenbergen - Oudenbosch. Na een minuut of vijf komt de koepel in zicht. De trein remt al en we zijn in Oudenbosch. Overal vliegen de portieren open en springen jongens naar buiten. Vlug even de kaartjes afgeven, de koffer op de wagen en dan gaan we langzaam naar St. Louis. Bij de poort worden we opgewacht door Br. Overste en enkele andere Broeders. En we zijn weer op St. Louis.

Jantje.

 C.F.C. TIARA.

De C.F.C. heeft boven andere clubs vóór, dat ze elk jaar opnieuw gevormd wordt, omdat ze alleen bestaat uit jongens van de hoogste klassen, die aan het einde van het jaar plaats maken voor de opdringende tweede klassen.

Op 16 September had in de Sociëteit de verkiezing van het bestuur plaats. Gekozen werden:

Afd. Studie. Voorman Jan Sigfried; assistent Theo Opfergeldt.
Afd. Initiatief. Voorman Leo Gevers, assistent John Schortemeyer.
Afd. Actie. Voorman C. van Dongen; assistent A. Hoekstra.
Alg. Schrijver Bob Quick.
Klaroenkern Voorman J. Sigfried; assistent Hans Köster; redacteur Jos v. d. Schoot.

Bij het verschijnen van de Klaroen in zijn derde jaargang moet de Klaroenkern toch ook iets van zich laten horen. De vorige kern heeft te kort bestaan om goed werk te kunnen geven. We zullen maar hopen, dat de tweede kern meer werk zal verrichten. Natuurlijk kan de Klaroenkern niet alles alleen doen. De abonnees moeten ook meehelpen. Daarom roepen we alle abonnees op, om mee te werken aan **hún** eigen Klaroen. Ze kunnen dit doen: door abonnees aan te werven en door goed - verzorgde copie in te zenden.

De Klaroenkern.

Aan het bovenstaande heb ik weinig toe te voegen. Alleen wilde ik een eresaluut brengen aan de vorige Klaroenkern, die in stilte meer actie gevoerd heeft dan de meesten weten, en die ons in staat stelde ineens met volle stoom op ons doel af te stevenen.

De nieuwe Klaroenkern zal haar uiterste best doen om de Klaroen op nog hoger peil te brengen. En wat de propaganda betreft, onze leuze is:

In het schooljaar 1941-1942 iedere Ulo-jongen Klaroenlezer.

Jos v. d. Schoot.

Verhalen van Ulonesië

de opschepper

Verstrooid staat Pietje voor zijn bed. Hij is zó in fantastische gedachten verdiept, dat hij zo maar onder de dekens glijdt. Dan ziet hij het kleine portretje van zijn Moeder. Flauw glimlachend ziet ze hem aan. Hij denkt ineens aan...... „en belooft mijn jongen dat hij elke avond drie Weesgegroetjes zal bidden, één voor Pa-zaliger, één voor zijn Moeder en één voor een rein Pietje?" In een wip staat hij naast zijn bed en knielt. Tussen de gebeden neuriet maar steeds het liedje: O mia bella Napoli, zó vreugdevol, dat ie steeds opnieuw beginnen moet met zijn gebed. Ten slotte springt hij maar onder de wol, maar dat liedje...... o mia bella...... Hij is eenvoudigweg betoverd.

Een paar dagen geleden is een nieuwe jongen in Ulonesië gekomen, een chic type. Gracieus en losjes heeft hij zich voorgesteld: Ernst van Ermelo. En sindsdien is Pietje onder de betovering gekomen. Want hij heeft dadelijk vriendschap met hem gesloten. Als Jan erbij is, komt Ernst niet zo goed los, maar zijn ze alleen, dan vertelt hij van zijn vader, die een voorkeur heeft voor Italiaanse auto's, een Lancia, twaalf cylinders, in stroomlijn voor de grote reizen en een pittig Fiatje voor de lopende boodschappen. En Pietje luistert maar en kijkt bewonderend naar Ernst, die lustig redeneert over hun villa met grote oprit, met Engelse tuin en rozarium, over knechten en meiden en over een aardigen chauffeur, die hem wel

eens laat rijden. In het Fiatje dan. Natuurlijk, zegt Pietje. Pietje's fantasie tovert er nog van alles bij, als hij op bed ligt. Heerlijke lawntennis met jongens en meisjes van een naburig landhuis, gezellige afternoontea na leuke wandelingen over de heuvelachtige golflinks. Dat is het grote weelderige leven! Aanstellerij? Nee. Ernst vertelt dat alles met zo'n eenvoud, dat het waar moet zijn. O mia bella Napoli, zingt het wijsje in zijn hoofd, alles Italiaans.

Pietje's gedachten glijden in een gelukkige droom. Hij staat naast de glimmende Lancia, hij kijkt even naar de geel-flanellen broek, die in een bevallige plooi om zijn benen valt. Hij opent het portier en schuift achter het stuur. Een tikje op de selfstarter, een licht gezoem van 160 paardekrachten. Daar rijdt hij al en wuift tegen zijn moeder, die lachend in de deur staat. O mia bella. . . .

In een gonzende vaart rijdt hij over de grijze autoweg, sneller sneller, de wagen zweeft, de weg glijdt als een grijze lijn naar hem toe de auto splijt de wereld in tweeën. 'n Bocht, hij moet remmen. Hij steekt zijn voet uit, hij kan niet bij het pedaal. Hij schuift bijna van de zitplaats, zó rekt hij naar 't pedaal. Hij klemt de handen krampachtig om het stuur en rekt de benen; het lijkt wel, of ze drie meter lang zijn en nog voelt hij het rempedaal niet. Het stuur drukt zwaar tegen zijn kin, hij krijgt het benauwd . . . . hulp, hulp . . . . . Ineens is ie wakker, de dekens strak tussen de handen geklemd, zijn rechtervoet 'n meter hoog tegen het schotje gedrukt. Hij is nog helemaal verward en ademt zwaar. Dan ontspant zich zijn lichaam, hij schudt met het hoofd en stapt uit bed om de verfrommelde dekens een beetje op orde te brengen . . . . . .

Als hij de volgende morgen wakker wordt, leven zijn gedachten weer onmiddellijk in de wereld, van villa's met rozentuinen en Lancia's . . . o mia bella Napoli . . . .

„Jan," zegt hij tijdens de eerste recreatie, „vind je Ernst ook geen aardige kerel? „Aardige kerel dat is ie, maar een reuze-opschepper, wat ik je brom." antwoordt Jan.

Ben je jaloers? Zóóó? Als je 't mij vraagt, dan geloof ik, dat ie van adellijke familie is." Pietje is weer aan het doordraven, hij weet van geen ophouden.

„Nou," meesmuilt Jan, Baron van Ermelo, „dat klinkt best.

Pietje ziet z'n nieuwe vriend en kuiert er naar toe.

Jan staat al gauw tussen een troep jongens. Kijk hem toch eens pret hebben. De jongens schateren met wat Jan zegt, en als ze in doodsangst voor het fatale minuutje-te-laat naar de klas hollen,

kijken ze Pietje na en knipogen tegen elkaar bij wijze van verstandhouding.

Het is proefwerk, dus doodstil. De broeder dicteert en de jongens schrijven ijverig, maar er is een lacherige stemming. De broeder kijkt al eens over zijn bril, zonder te begrijpen, waarom de jongens zo vrolijk zijn. Anders zitten ze gewoonlijk haastig te schrijven met af en toe een wanhopig gebaar met de linkerhand om de broeder te vragen, wat langzamer te dicteren,

Maar nu . . . . De papiertjes worden opgehaald en als de broeder de papiertjes inkijkt, gaat er een verhelderende glimlach over zijn gezicht.

„Die gare bl. heeft het in de smiezen," denkt Jan, wel wat oneerbiedig.

Er hangt een lichte spanning in de klas en als de felle oogjes de klas doorvorsen, houden de jongens hun gezichten strak, om niet te lachen. . . . .

„Zo, zo," zegt de broeder nadrukkelijk, terwijl hij de papiertjes een voor een bekijkt, „het lijkt wel een sprookje. In één nacht zijn de graven en baronnen als wondertulpen uit de grond geschoten: Graaf Elledijk, Baron van de Boom, Markies Brenthuis. . . . . gegiechel. . . . . „alleen Jonkheer van Meerveldhuyzen en de hertog van Ermelo hebben hun titel vergeten. Waarom, mijn beste Pietje?"
- Omdat ik het een flauwe mop vind," roept Pietje vinnig, en hij kleurt tot achter zijn oren. „Phoe." blaast hij in de richting van den proestenden Jan, „flauwe vent!" Er gaat een klaterende lach in de klas op.
- Willen de edele heren eraan denken, dat ik koning ben in deze ridderzaal?" gaat de broeder onverstoorbaar verder. „vlug, boeken voor de dag! Les!"

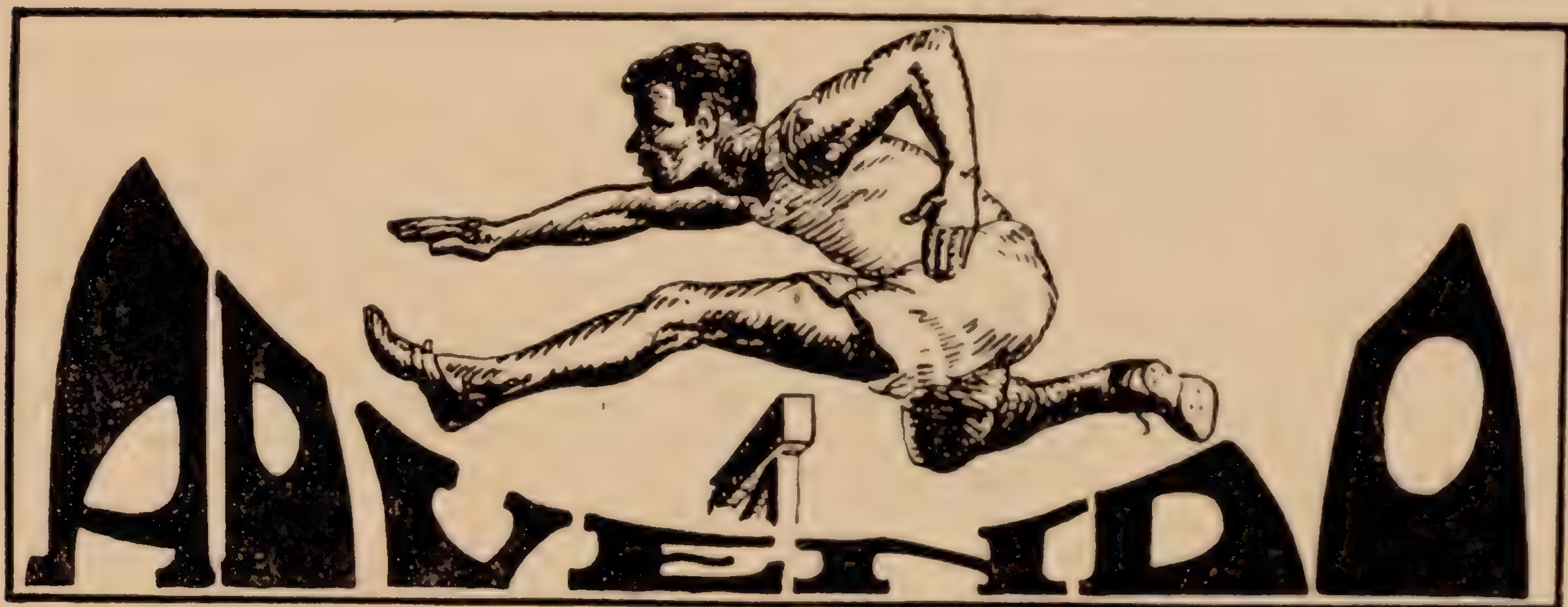
Dan is ieder stil. Er wordt weer gezwoegd op vervoegingen en verbuigingen, maar vóór Pietje schokkert een rug van stiekeme lol. Als de broeder op bord schrijft, krijgt die treiterende rug een stevige peut.

Na de klas stevent Pietje op Jan af. „Heb jij dat geflikt, komiek stuk van een lang eind?"
- Jawel," zegt Jan met een pruimemondje, „wil de jonkheer me dat niet kwalijk nemen?"
- Je kunt kletsen, wat je wil," flapt Pietje eruit, „maar er is hier een jongen van adel en dit is ernst met een hoofdletter en een kleine letter." Jan draait even met de ogen. Zijn langzame hersens snappen de woordspeling niet.

- Oh," vervolgt Pietje, kun je daar met je kuif niet bij? Nou, dan zeg ik je in ernst, dat Ernst. . . . . "
- Kom nou," smaalt Jan, „ik zal hem eens in zijn arm prikken. Als er blauw bloed uit komt, dan heb jij gelijk en anders is die Ernst van jou een kale opschepper."

„ Je bent flauw tot in het oneindige . . . . . knul!" zegt Pietje vlug. Maar dan moet ie maken, dat ie weg komt.

Wordt vervolgd.

ADVENDO-BABBELTJE.

Ziezo! nu gauw in mijn vulpen geklauterd en het eerste praatje verzorgd in ons nieuwe verenigingsjaar. Ja, waar zullen we het nu over hebben. Het beste lijkt het me er maar een cocktail van te maken.

De grote vacantie bood me volop de gelegenheid om de kronieken in onze Klaroen eens na te slaan en ik dacht zo na aandachtige lezing; sjonge, sjonge, het clubjaar 1940-41 is niet voor de poes geweest en het zal voor het nieuwe bestuur een hele toer zijn om de voorbije actie te evenaren.

Intussen is het nieuwe bestuur er en geniet gezien de uitslag der stemming het volle vertrouwen der leden. Moge dit vertrouwen blijvend en vruchtdragend zijn in het nieuwe clubjaar.

Veel plannen liggen voor uitvoering gereed en de leden zullen niet over leven in de brouwerij te klagen hebben. De onderafdelingen kozen ook al hun assistenten, waarover elders in ons blad nadere bijzonderheden.

En nu met frisse moed van wal. Al onze Uloboys onder de vaan van Advendo!

De Klaroenkern gaf al een prachtstaaltje van wat propaganda

vermag. Zo gaat het naar wens dóór de jongens, vóór de jongens.

Blijft me nu nog over, de knapen, waarvan we velen het predicaat stoer kunnen uitreiken, die voor het eerst deel uitmaken van ons Advendohuishouden van harte een welkom toe te roepen, mogen ook zij met heel hun persoon het mooie werk van onze club steunen, dan twijfel ik er niet aan of we zingen allen op de feestelijke slotvergadering 't Is mooi geweest, 't is d-nders mooi geweest!

Br. Edmundus.

UITSLAG BESTUURSVERKIEZINGEN VAN ADVENDO

HOOFDBESTUUR.

Bij eerste stemming werd met 74 van de 93 uitgebrachte stemmen tot voorzitter gekozen Leo Gevers uit Oss. Tot secretaris Ad Hillenaar uit Den Haag met 51 stemmen.

Na een 2de stemming voor penningmeester kwam uit de bus Hans Köster uit Enkhuyzen met 56 stemmen.

AFDELINGSBESTUREN

Missieclub „Pater Damiaan"	Leider Br. Edmundus. Voorzitter Jaap Moll 62 stemmen. Secr. John Schortemeyer 37 st. Penningmeester Harry Moll 31 st. Brokkenmeesters Kees van Dongen 30 st. Theo Jorna 28 stemmen.
Voetbalclub, „Advendo"	Leider Br. Vitalis. Assistent Jaap Moll.
Handbalclub, „De Treffers"	Leider Br. Anastatius. Assistent Frans Veraart.
Tennisclub, „De Meppers"	Leider Br. Bernardo. Assistent Ad Hillenaar.
Turnclub, „St. Edmond"	Leider Br. Gabriël. Assistent Harry Moll.
Zangclub. „De Troubadours"	Leider Br. Sebastianus. Assistent Ad Hillenaar.
Wandelclub, „St. Aloysius"	Leider Br. Gabriel. Assistent Theo Jorna.
Toneelclub, „Tavenu"	Leider Br. Sebastianus.

de paden op, de lanen in

Een stralende laat-zomer Zondagmiddag!
De natuur maakt het leed van de natte Augustus. vacantiemaand, goed. Weggeschoven is het triestig, vaal gordijn van laffe regenwolken, en het zuiver diep van de blauwe lucht-oceaan koepelt als een glazen reuzenstolp, over de aarde. De diafane atmosfeer haalt de lokkende verten dichtbij.

Een verkwikking was het op m'n wandeltocht, ik hou van het trekken door Gods rijke natuur, een 14-tal frisse boys te ontmoeten en een eind te vergezellen.

Om 1 uur 40 ging het op Standaardbuiten af, vertelde de leider, een van de jongens van de groep, en de klok wees 2 uur toen we het namen. Stampersgat was om 10 min. voor half drie gepasseerd. Gastel staat op kwart voor 4 en om 5 uur zijn we weer in Oudenbosch.

Die 15 km. nemen we in goed drie uur er zo op de koop toe bij. Het gaat niet om de kilometers, maar om een fijne tocht, met zon en zang en kameraadschap.

Ik liet hem zo wat voortbabbelen en merkte ondertussen heel goed, dat het geen kilometergejakker was.

Een goede, aangename discipline - van - binnen - uit, huisde in de club. Je zag het de mannen aan, dat ze stuk voor stuk de verantwoording hadden aanvaard voor het welslagen van de mars.

Een keer of drie, waar het landschap verrassend schoon openschoof, werd gerust en een foto gemaakt: herinnering aan een intens, rein natuurbeleven.

Bij Gastel een adieu! Adieu kerels! Beschaam de slenteraars langs de weg, die al d'r energie uit een goor sigaretje of een 3-cents ijsco willen zuigen. Leer met je lach en je lied en je leutige stap en je fiere houding: rechtop, dat het toch eigenlijk zonde is om in zo'n strakke Zonnedag, gaten te schoppen met harde kicks en nuchtere bal.

Laat je niet inperken door de krijtlijn van tennisbaan of sportveld, maar zoek met een open oog wat ligt achter de verre kimlijn, die de aarde trekt in contact met de hoge lucht.
Nederlandse jeugd, wandelende jeugd, is gezonde jeugd!

Tot weerzins,
Wandelaar.

21 September 1941

handbal

„De handbal raakt geen grond," zo zingen we in ons clublied. Maar in het afgelopen jaar heeft, door het gemis aan een speelveld, de handbalclub een kleine achteruitgang meegemaakt. Doch de vacantie geeft niet alleen rust en verkwikking, maar schept ook nieuwe ideeën.

Zo zijn we dan met frisse moed en een flink ledental, het nieuwe schooljaar begonnen. De eerste vrije Dinsdagmiddag werd dan ook meteen benut en twee fikse partijen werden ten beste gegeven. Dat wil niet zeggen, dat het spel af was. O nee, mijne heren, tempo, tempo. Hoe vlugger, hoe beter. Maar de animo is er, we zullen trachten die bij al onze leden levendig te houden. Mochten er nog gegadigden zijn voor het schone handbalspel, ze zijn van harte welkom.

Op onze Ulo-afd. ziet men overal grote plakkaten: Abonneert U op de Klaroen. Werft abonnees voor de Klaroen. Zou zo'n reclame voor de handbalclub ook niet wat zijn? Wie weet welke verrassende resultaten we nog zouden beleven?

Hallo mannen van de „Treffers," tot de eerst volgende Dinsdag op het groene laken, nee, dat is voor ons niet weggelegd. Als de kracht van de zon nog niet heeft ingeboet, kunnen we nog zeggen: Tot op de gloeiende tegels. Br. Anastasius

Handbaluitslagen

16 Sept. A. Hillenaar — F. Veraart 3 - 1
H. Loomans — C. v. d. Berg 2 - 0
23 Sept. Brabant — Holland, Zeeland comb. 7 - 8
Fr. Pluym — A. Nelemans 4 - 1

voetbal

Voorzitter J. Moll. Secretaris H. Moll.

't Voetbalseizoen is weer aangebroken. We hopen, dat het een plezierige tijd zal zijn.

Het bestuur alléén kan dat niet klaarspelen. Daar hebben we zeker de hulp en medewerking van alle leden voor nodig.

Allen moeten we onze schouders eronder zetten. Het gezegde: ik heb geen zin of ik ga liever iets anders doen, komt in onze lijst niet voor. Als er geen gegronde reden is, mag niemand zich terug trekken.

En dan nog iets, wat een prettige geest in de hand zal werken.

Jullie weten wel wat we bedoelen. Weg met de kankergeest. Zowel tijdens als na de wedstrijd. Die bederft alles. We maken allen fouten op z'n tijd, maar die mogen nooit gebruikt worden, om de goede verstandhouding onderling te schaden.

Het bestuur is met de beste bedoelingen bezield en wij hopen, dat zulks met de leden ook het geval is.

Mochten er nog jongens zijn die zich voor de afd. voetbal willen opgeven, dan worden zij verzocht dit zo spoedig mogelijk te doen. Het bestuur kan dan overgaan tot het samenstellen van de elftallen. Veel succes! B. V.

advendo voetbalt.

De klasdeuren vliegen open, de gang davert van het lawaai. Dan vliegt er een bal over de cour ..... Handel-Ulo! Ulo-Handel! En met luid gebrul storten ze op elkaar. Bij het gaas schopt men, drukt men, schreeuwt men, scheldt men. Men mikt op de goal, men mikt op de schenen men mikt op ... de tuin. En als de bal onder luid gejuich in de bosjes verdwijnt dan rennen zeven, acht jongens tegelijk de tuin in. De rest steekt de handen diep in de broekzakken en wacht met belangstelling de volgende gebeurtenissen af.

Het broedertje aan de andere kant van de cour gaat op zijn tenen staan en buldert: „Hé daar! Ze keren allen op één na terug en deze zoekt, kijkt, zoekt, grijpt ... en als hij even later met een scheinheilig gelaat de cour opstapt weet het broedertje, dat het best is en ....?

Maar als op Albano de elftallen fiks tegen elkaar op spelen, dan er gewerkt en ieder zet zijn beste beentje voor, het gaat nu om de elftallen, heus!

Dan bestaat er geen Ulo-Handel, maar dan werken ze broederlijk naast elkaar en ploeteren en rennen.

Het zijn alle nog maar proefpartijtjes, maar over een maand dan wordt het ernst, dan mag er niet meer geknoeid worden dan gaat het om Advendo's eer.

Hup, zet voor.

Kembang Djawa.

tennis

Het nieuwe studiejaar is weer ingezet, niet alleen wat de studie betreft, maar ook wat aangaat de organisatie van de sportafdeling.

In de schoolbanken worden hoofd en hand geoefend, maar rug en borst en benen zouden stijf worden, als de sport niet zorgde dat de spieren weer lenig werden als vliegertouw.

Reeds in de eerste dagen werden er al klanken opgevangen over Advendo, zodat de eerste Zondag van het trimester kostelijk gevuld werd met verkiezingen van bestuur en bekendmaking van de veranderingen, aangebracht in het Advendo-reglement. Dinsdags daarop was het verkiezing voor assistent der verschillende onderafdelingen, waarbij voor tennis gekozen werden Ad. Hillenaar als eerste assistent en Frans Bracke als tweede.

De animo voor tennissen was voor mij buiten verwachting, omdat ik het ledental schatte naar het aantal rackets, dat in de verschillende standaards in de gang stond. En dat aantal was gering, maar vóór de eerste racket was gebruikt, waren er uit de chambrettes al zes en zestig te voorschijn gekomen. En dus evenveel leden.

Natuurlijk dienen we rekening te houden met de andere afdelingen van Advendo en het zal dus wel eens moeilijk zijn om het ieder naar den zin te maken, want ieder heeft recht op een speelbeurt. Enfin met een royale opvatting zal dat best in orde komen. En een royale opvatting hebben gelukkig alle tennisboys.

Zaterdag 20 September, aangelokt door het mooie weer, werd door de regelingscommissie besloten om 's Zondags in de voormiddag met de competitie een aanvang te maken. Zondags werden dan ook verschillende singels gespeeld onder de lagere klassen om de nodige koppels te kunnen vormen met de hoogste. Houdt de moed er in en breng de competitie tot een goed einde. Br. B.

Augustus. Heerlijke vacantie! Het weer was in zoverre goed, dat, ware Nederland een woestijn geweest, het op slag in een fleurige oase zou zijn herschapen. Al het water, waar ze in de Sahara naar

snakken, kwam op ons papperige polderland terecht. Toen de zon meende, dat alle scholen weer waren begonnen, kwam ze lieflijk lachend te voorschijn. Alle jongens in Nederland mochten haar door de klasramen bewonderen. Maar wij hadden nog een weekje om er in de buitenlucht van te genieten. Was dat even boffen?

Maandag 8 September. Een oud rijmpje zegt: Op Maria Geboort trekken de zwaluwen voort. Uit alle provincies van ons dierbaar vaderland kwamen jeugdige zwaluwen naar St. Louis vliegen. De vacantiestilte was 's middags al geweken en in de avond roezemoesde het weer op speelplaatsen en in speelzalen. Nog harder dan anders, want nog nooit in haar 101-jarig bestaan zag St. Louis zóveel jongens. Vier honderd en vijftig, waarvan honderd vijftig op de Ulo-cour. Bleef het lerarencorps vrijwel onveranderd, de surveillanten Br. Germanus en Br. Olav vonden elders een arbeidsveld, terwijl Br. Vitalis en Br. Bernardo hun plaatsen innamen.

11 - 12 - 13 September. Veertigurengebed. Dagen van aanbidding. Hoeveel oud-leerlingen hebben later niet getuigd, dat ze vóór het uitgestelde Altaarsacrament echt bidden hebben geleerd en hoevelen zijn zich in dat stille gebed bewust geworden van hun geestelijke roeping? De laatste dag werd besloten met een plechtige processie in de kapel. De nachtegalen op het koor begonnen al goed bij stem te komen. Andere jaren ging dat niet zo vlot.

Donderdag 11 September. Verkiezingsvergadering van Advendo (voor de uitslag, zie: Advendo, waar ook de afdelingsbesturen vermeld staan, die op Zondag 14 Sept. gekozen werden.)

's Avonds was er bestuurverskiezing van de Maria-congregatie. Leo Gevers werd prefect, Ad. Hillenaar secretaris, John Schortemeyer penningmeester, L. den Dobbelaere assistent.

Zondag 14 September.

Regen, regen! Het leek wel vacantie!
De zon leek op de bon
En wat heb ik voor die bon gekregen
Niets dan wind en regen.

Zondag 21 September. Het heerlijke weer lokt de jeugd naar buiten. De derde klassers van Ulo en Handel bestijgen weer eens de stalen rossen om van Brabants beemd en bos en kleur'ge hei

te genieten.

's Zondags mogen we tot nader order niet meer thuis blijven om te tennissen. Wij vermoeden dat broeder-tuinier hier de hand in heeft. Jammer. De peren-en appelenraces waren een welkom intermezzo bij het tennissen.

Maandag 22 September. De bewaker aan onze legersteden en en beschermer van onze lijfgoederen, Br. Mauritius, viert zijn patroondag. Wij merken het in de eetzaal. omdat er 's morgens koffie geschonken wordt of althans iets, wat heden ten dage in Europa daarvoor doorgaat.

Om half vijf brengen we een bezoek aan de luchtbeschermingstentoonstelling. Een eigenaardig woord, want de lucht wordt niet beschermd, maar huis en hof en 't vege lijf.

Het is een leerzame tentoonstelling. Erg bemoedigend is het evenwel niet, als je ziet, wat je allemaal kan overkomen.

Donderdag 25 September. Muziekuitvoering in de aula van de Kweekschool in de reeks opvoedende concerten: Eén Uur Muziek Het trio Lucie Lentz, viool; Piet Lentz, cello en Jan Odé, piano speelden twee trio's één van Haydn en één van Dvorak. De pianist leidde het concert in met een verklarend woordje. Hoewel de jeugdige toehoorders met stille aandacht de klassieke muziek van Haydn en de moderne, sterk bewogen muziek van Dvorak volgden, was het programma toch wel wat zwaar.

De artisten speelden ieder met grote virtuositeit en het samenspel was voortreffelijk.

VOORUITZICHT.

October is de Rozenkransmaand. Een schone Mariamaand om met hernieuwde frisse aandacht het dagelijks Rozenhoedje te bidden met overweging van de blijde, droevige en glorievolle geheimen.

We komen zo gemakkelijk tot sleur en sleur is de dood van de geest. Met godsvrucht gebeden, is het Rozenkransgebed de eenvoudigste en schoonste hulde aan onze Hemelse Moeder, die vol van genade is.

Woensdag 15 October. Met verlangen zien we uit naar deze dag.

de eerste oase in de woestijn van studiedagen. De oudere jongens weten nog wel met wat een zwier en plechtigheid het vorige jaar Br. Overste op de vooravond werd ingehaald, hoe fijn de (even ademhalen) afvalvoetbalcompetitie-wedstrijden waren, hoe heet het 's middags bij de film was en hoe bont de avond. Hoe zal het dit jaar zijn? Denderend! In ieder geval!

16 - 17 - 18 October. Retraite voor de Ulo. We hopen, dat het echte dagen van inkeer zullen zijn.

Zondag 26 Ootober. Feest van Christus Koning. De nieuwe C.F.C. moet natuurlijk de oude overtreffen. Het zal anders niet meevallen zo'n prachtig défilé, zo'n prachtig Lof met bloemenhulde te overtreffen. En toch, je zult zien, de trouw aan Christus den Vredevorst wordt weer vuriger, oprechter en volstrekt onwrikbaar.

REKENRAADSELS A. Jaspers, Kweekschool

Een wijnkoper heeft een kruik van 8 liter, die geheel met wijn gevuld is. Hij wil daarvan 4 liter aan een vriend geven, maar heeft om die hoeveelheid af te meten slechts 2 andere flessen ter beschikking, een van 5 en een van 3 liter inhoud. Hoe kan de man met behulp slechts van deze kruik en de beide flessen vier liter in de fles van 5 liter krijgen. Dus met geen andere hulpmiddelen.

Om het gemakkelijker te maken zeggen we er bij: 7 overschenkingen.

Een waterlelie, die iedere dag in omvang verdubbelt, bedekt in een maand tijd een hele vijver. In hoeveel dagen bedekken twee waterlelies deze vijver?

Boer Jansen heeft een stuk land, dat vierkant van vorm is en 400 meter in omtrek meet.

Boer Heynen heeft een rechthoekig stuk land, van dezelfde omtrek, en stelt nu aan boer Jansen voor tot ruiling van hun terreinen over te gaan. Moet boer Jansen dit aanbod aannemen?
Geef voorbeelden.

PRIJSVRAAG door J. Breukhoven

Tracht uit de omschrijvingen de bedoelde woorden te vinden. Zet daarna de eerste letters in de gegeven volgorde en ge vindt een slagzin, die - ik zou bijna zeggen, natuurlijk - betrekking heeft op de Klaroen.

1 Deel van een schoen.
2 Een eenhoevige viervoeter.
3 Een nu zeldzame drank.
4 Vloeistof, om te schrijven.
5 Smaakt zoet.
6 Wat een voetballer graag maakt,
7 Niet prettig, maar. . . . .
8 Landverhuizer.
9 Bewoner van Afrika.
10 Krijgt men elke week één.
11 Deel van een stad.
12 Met de vacantie gaan we naar
13 Wegdeksmeersel
14 Onbepaald lidwoord.
15 2e Persoon (beleefd).
16 Materiaal voor schoenmakers.
17 Oom (Frans).
18 Deel van de vinger.
19 Verbindingswoord.
20 Zwemvogel.
21 Langzaam (Engels)
22 Bepaald lidwoord.
23 Herberg (Engels)
24 Land aan de Oostzee.
25 Een gewicht.
26 Wij (Frans).
27 Heilig (Latijn).
28 Deel van een boom.
29 Munt van Italië.
30 Staat aan de achterzijde van een krant.
31 Woordenboek (Frans)
32 Ander woord voor ommezijde.
33 Country (Ned.)
34 Mop of grap
35 Op de bon krijgt men één . . .
36 Een trekdier.
37 Korte tijd.
38 Vervelend.
39 Noemen (Frans)
40 Een tropisch land.
41 Broeder uit ons midden.
42 Hoofdstad van Albanië
43 Gele bloem aan de vijver.
44 Waar men water in draagt.
45 Berg, waar d. Ruyter sneuvelde
46 Geboortepl. v. d. H. Catharina
47 Kroon van den Paus.

 K 1913